

Resultater af min i Januar d. N. foretagne Undersøgelserreise, og jeg skal derfor ikke opholde mig ved dette Punkt. Med Hensyn til Fredningspørgsmaalet maa jeg fastholde det i min tidligere Skrivelse til Ministeriet indgivne Forslag om Fredning af en større Række nærmere angivne Banker, og i ethvert Tilfælde bede Ministeriet at bemærke, at, dersom Fredningen indskrænkes til de af Forpagteren foreslaaede Banker, vil det være saa godt som umuligt at fikke sig imod, at Fredningsbestemmelsen brydes.

III.

Gjenpart
af

Cand. mag. Collins Skrivelse til Finantsministeriet af 11te November 1878.

Finantsministeriet har Dags Dato tilskrevet mig med Anmodning om inarest mulig at erklære mig angaaende det i Handelsbankens Skrivelse af 1ste dennes indeholdte Andragende, vedrørende Ophævelsen af det i Ministeriets Skrivelse af 11te f. M. nedlagte Forbud mod at strabe paa hvilket som helst Banker indenfor et vist i den nævnte Skrivelse nærmere angivet Areal's Grændser, og navnlig sigtende til det paagjældende Forbuds Ophævelse for de følgende fem Bankers Vedkommende: Nr. 63, 64, 65, 7 a. og 72.

Efterat jeg har gjort mig bekendt med de Ministeriets Skrivelse ledsagende Afstykker, nemlig Handelsbankens Indberetning af 12te Juni d. N. med et Bilag, sammes ovennævnte Skrivelse af 1ste dennes og Kontrolør Andersens Erklæring desangaaende af 8de dennes, som alle hermed remitteres, skal jeg tillade mig at bemærke Følgende:

Jeg maa fastholde Usikkerheden af, at samtlige de af mig i sin Tid til Fredning foreslaaede Banker foreløbig ikke prisgives til Skrabning, og jeg betragter det af Forpagteren indsendte Andragende som væsentlig modarbeidende den tilsigtede Regeneration af den stærkt medtagne Østersbestand. Selve Andragendet forekommer mig at levere et temmelig vægtigt Vidnesbyrd for Rigtigheden af denne min Opfattelse, idet Forpagteren deri erklærer, at der paa de andre omliggende Banker „nu væsentlig kun forefindes tomme Skaller.“ Da Østersen nemlig lige saa lidt som noget som helst andet Dyr opstaar ved en generatio æquivoca, er det af største Betydning, at der i ikke altfor stor Afstand fra de ødelagte Banker findes Terrainer med kraftige, forplantningsdygtige Individier i saa stort Antal som muligt, og det er indlysende, at de Banker, der nu ønskes undtagne fra Fredningsbestemmelsen, vilde kunne afgive fortrinlige Rikder til en ny Bestand, naar de skaanedes og forbleve i fuldstændig Fred indenfor et passende Tidsrum. Jeg tror nu ganske vist ikke, at Forholdene ere saa forvilede, som man af den ovenciterede Passus i Handelsbankens Skrivelse kunde lade sig forlede til at antage, og jeg anser det derfor ikke for nogen Umulighed, at en ny Østersgeneration kan opstaa og udvikles, ogsaa uden den kraftige Bistand, der vilde ydes, naar de omhandlede righoldige Banker fredebes. Der bliver naturligvis altid en Del Østers tilbage paa disse, og Bestanden paa de talrige omliggende Østerrainer kan sikkert ikke betragtes som saa totalt ruineret, at der fra dem ikke tør ventes noget Bidrag; men netop derfor er det min faste Overbevisning, at alle disse Rester nødvendigvis maa fredebes fuldstændig. Jeg er i mine tidligere Udtalelser gaaet ud fra, at en saadan Fredning neppe kunde ventes overholdt i sin fuldeste Udstrækning, og jeg har fremhævet Vanskelighederne ved at kontrollere en saadan Overholdelse, naar der gaves Ret til at strabe paa tilgrændsende Lokaliteter. Egeoverfor Kontrolør Andersens Udtalelser om dette Punkt skal jeg imidlertid ikke fastholde min Paastand om, at Løsgivelsen af de enkelte Banker vilde give Anledning til ulovlig Skrabning paa de fredebe Steder. Dersom Andersen, der selvfølgelig for dette Spørgsmaals Vedkommende har større Sagskundskaab end nogen Anden, mener, at den ulovlige Skrabning kan forebygges eller i alt Fald holdes indenfor meget snevre Grændser, saa tror jeg at burde underordne mig hans Mening.

Naar jeg altsaa kun tager Hensyn til, hvad der efter min Anskuelse vil være det ubetinget Heldigste for Østersbestandens Opkomst, saa bliver Resultatet, at alle de paagjældende Banker bør fredebes faaledes, som jeg tidligere har udtalt det for Ministeriet. Men jeg negter ikke, at der ogsaa kan være andre Hensyn at tage, og jeg negter ikke, at faavel Forpagteren som Fisterne i det foreliggende Tilfælde have Krav paa et Billighedshensyn. Men i intet Tilfælde tør jeg tilraade Ministeriet at gaa ud over Forpagterens subsidiære Andragende, der kun gaar ud paa Tilladelse til at bekræfte de ovenfor nævnte 5 til Fredning bestemte Banker.